

Sygn. akt: IX GC 659/14

UZASADNIENIE

Powód M. B. wniósł przeciwko (...) spółce jawnej w W. o zasądzenie kwoty 2420 euro wraz z odsetkami ustawowymi od kwot i dat wskazanych w pozwie do dnia zapłaty. Roszczenie stanowiło wynagrodzenie za wykonanie dwóch przewozów.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W maju 2009 r. podjęta została współpraca między stronami, na podstawie której powód świadczył przewozy na rzecz pozwanego.

W dniu 25 listopada 2009 r. pozwany wystawił powodowi notę księgową nr (...) na kwotę 1322,69 euro w związku ze zleceniem przewozu z dnia 19 października 2009 r. na trasie z K. w Belgii do D. w Niemczech (faktura – k.100, list przewozowy – k.101, zlecenie – k.102, faktury – k.104-106, nota księgowa – k.108). Następnie w dniu 10 maja 2010 r. pozwany wystawił powodowi fakturę VAT nr (...) na kwotę 839,46 euro w związku z przewozem na trasie z T. w Czechach do N. w Niemczech. Z tej faktury do zapłaty pozostało 550 euro (faktura – k.113, list przewozowy – k.114-115).

W dniu 27 lipca 2011 r. pozwany zlecił powodowi przewóz z C. w Polsce do D. w Niemczech, zaś w dniu 30 września 2011 r. z L. w Polsce do Lany we W.. Przewozy zostały wykonane prawidłowo. Powód wystawił faktury VAT z tytułu owych dwóch zleceń na łączną kwotę 2420 euro (zlecenie spedycyjne – k. 21, 22, listy przewozowe – k. 23, 25-26, faktury VAT – k. 28-29, 30-31).

W dniu 10 lutego 2011 r. pozwany wystawił powodowi fakturę VAT nr (...)/s na kwotę 1050 euro w związku z przewozem na trasie z G. w Austrii do M. w Wielkiej Brytanii. Z tej faktury do zapłaty pozostało 750 euro (faktura – 116, list przewozowy – k.117).

W dniu 22 października 2012 r. powód złożył do sądu wniosek o zawiązanie do próby ugodowej (wniosek - k.175).

Powołany wyżej stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o wskazane dokumenty i wydruki, które nie budziły wątpliwości co do wiarygodności, jak również na podstawie zeznań świadka G. K., które były racjonalne.

Pominięciu podlegał wniosek powoda o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania świadka P. R., albowiem świadek nie stawiał się na przesłuchanie przed sądem w Niemczech.

Oddaleniu podlegały wnioski dowodowe o przesłuchanie świadków H. K., E. J., o przesłuchanie stron oraz wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego jako nie mające znaczenia dla rozstrzygnięcia, o czym mowa w dalszej części uzasadnienia.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było uzasadnione w części, mianowicie co do kwoty 2420 euro z odsetkami w wysokości 5% w stosunku rocznym od kwoty 820 euro od dnia od dnia 27 września 2012 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 1600 euro od dnia 22 października 2012 r. do dnia zapłaty. W pozostałej zakresie podlegało oddaleniu.

Z uwagi, iż miejsce przyjęcia przesyłki do przewozu i miejsce przewidziane dla jej dostawy znajdowało się w dwóch różnych krajach do przewozów zastosowanie będzie miała Konwencja o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) sporządzona w G. dnia 19 maja 1956 r. (Dz. U. z 1962, Nr 49, poz. 238)(art. 1 ust. 1 Konwencji). Z uwagi jednak na to, że Konwencja nie reguluje kwestii przewoźnego, zastosowanie będzie miał tu przepis

ogólny – art. 774 k.c., zgodnie z którym przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy.

Nie było sporu, co do zlecenia, wykonania przez powoda na rzecz pozwanego dwóch przewozów oraz wysokości wynagrodzenia, jak też umówionych odsetek. Pozwany podniósł zarzut przedawnienia oraz potrącenia roszczenia z wzajemną wierzytelnością w stosunku do powoda.

Odnosząc się do pierwszego z zarzutów wskazać należy na art. 32 ust. 1 CMR, zgodnie z którym roszczenia, które mogą wyniknąć z przewozów podlegających niniejszej Konwencji, przedawniają się po upływie jednego roku. Z tym, że przedawnienie biegnie począwszy od upływu trzymiesięcznego terminu od dnia zawarcia umowy przewozu (lit. c). Zawieszenie przedawnienia normują przepisy prawa obowiązującego sąd rozpatrujący sprawę. To samo dotyczy przerwania biegu przedawnienia (ust.2). Zawarcie umowy na przewóz z C. do D. nastąpiło 28 lipca 2011 r.. Zgodnie z cytowanym przepisem roszczenie uległoby przedawnieniu w dniu 29 października 2012 r. Natomiast zawarcie umowy na przewóz z L. do Lany nastąpiło 1 października 2011 r., a przedawnienie nastąpiłoby 2 stycznia 2013 r. Tymczasem w dniu 22 października 2012 r. powód wystąpił do sądu z wnioskiem o zawezwanie do próby ugodowej. W tej sytuacji doszło do przerwania biegu przedawnienia. Zgodnie bowiem z art. 123 § 1 k.p.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem podjętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia roszczeń. Zgodnie zaś z art. 124 § 1 k.p.c. po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo. W tej sytuacji roszczenia przedawniały się odpowiednio 30 października 2013 r. i 2 stycznia 2014 r. Tymczasem pozew w niniejszej sprawie został złożony w dniu 12 kwietnia 2013 r. Tym samym zarzut pozwanego należy uznać za bepodstawny.

Drugi z zarzutów również okazał się nieskuteczny. Zgodnie z art. 498 § 1 k.c. gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym.

Wymaganie, aby obie wierzytelności były zaskarżalne, czyli nadawały się do dochodzenia przed sądem lub innym organem państwowym jest uzasadnione egzekucyjną funkcją potrącenia, które umożliwia wierzycielowi przymusową realizację należnego mu świadczenia. Przy czym w ocenie Sądu, jeśli chodzi o pojęcie sądu to musi to być sąd polski, tj. chodzi o spełnienie przesłanek procesowych, w tym w szczególności co do jurysdykcji krajowej. Przyjęcie, iż pojęcie zaskarżalności w rozumieniu art. 498 k.p.c. ma obejmować jakikolwiek organ sądowy, w jakimkolwiek kraju, niezależnie od tego czy spełnione byłyby przesłanki procesowe w rozumieniu przepisów kodeksu postępowania cywilnego byłoby nie do pogodzenia z istotą regulacji.

Przyjęcie możliwości przedstawienia do potrącenia wierzytelności np. co do których np. wyłączona jest droga sądowa, czy też brak jest jurysdykcji krajowej powodowałoby obejście bezwzględnie obowiązujących przepisów w tym zakresie. Poza tym w orzecznictwie sądowym rysuje się tendencja odnośnie traktowania zarzutu potrącenia jako czynności przedsięwziętej w celu dochodzenia roszczenia.

Zgodnie m. in. z Wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2013 r., II CSK 226/13, L., zarzut potrącenia zgłoszony w procesie jest czynnością przedsięwziętą bezpośrednio w celu zrealizowania zgłoszonej do potrącenia wierzytelności w rozumieniu art 123 § 1 pkt 1 k.c. Podniesienie przez pozwanego zarzutu potrącenia przerywa bieg przedawnienia jego roszczenia do wysokości wierzytelności dochodzonej przez powoda.

Podobnie też w Uchwale Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2007 r., III CZP 58/07, gdzie czytamy podniesienie przez pozwanego zarzutu potrącenia przerywa bieg przedawnienia jego roszczenia do wysokości wierzytelności dochodzonej przez powoda (OSNC 2008/5/44, Prok.i Pr.-wkł. (...),L.).

Tak więc oczywistym jest, iż aby zarzut potrącenia był skuteczny, wierzytelność przedstawiona do potrącenia musi spełniać warunki tak jak w przypadku powództwa.

Tymczasem z uzasadnienia zarzutu wynika, że pozwany do potrącenia wskazał wierzytelności wynikające z noty księgowej nr (...) związanej ze zleceniem przewozu z dnia 19 października 2009 r. na trasie z K. w Belgii do D. w Niemczech, z faktury VAT nr (...) związanej z przewozem na trasie z T. w Czechach do N. w Niemczech oraz z faktury VAT nr (...) /s związanej z przewozem na trasie z G. w Austrii do M. w Wielkiej Brytanii. Wszystkie te wierzytelności nie podlegają jednak jurysdykcji krajowej. Strony bowiem nie zawarły umowy w zakresie sądu właściwego do rozstrzygania sporów pomiędzy nimi. Ponadto zgodnie z art. 31 CMR ust. 1 we wszystkich sporach, które wynikają z przewozów podlegających niniejszej Konwencji, powód może wnosić sprawę do sądów umawiających się krajów, określonych przez strony w drodze wspólnego porozumienia, a ponadto do sądów kraju, na którego obszarze pozwany ma stałe miejsce zamieszkania, główną siedzibę lub filię albo agencję, za której pośrednictwem zawarto umowę o przewóz, albo znajduje się miejsce przejęcia towaru do przewozu lub miejsce jego dostawy i nie może wnosić sprawy do innych sądów. Powód, który miał być dłużnikiem potrącanej wierzytelności nie ma siedziby w Polsce, ponadto w Polsce nie było ani miejsce przyjęcia ani dostawy towarów, brak też porozumienia co do sądu polskiego. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy uznać należy, że wierzytelności wskazane do potrącenia są niezaskarżalne przed sądem polskim i nie mogą być przedstawione do potrącenia. W ocenie Sądu stanowiłoby to obejście przepisów o jurysdykcji krajowej. Tym samym ewentualne wnioski dowodowe mające wykazać wierzytelności przedstawione do potrącenia nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Z tych względów Sąd orzekł jak w pkt. I wyroku na podstawie art. 774 k.c.

Odsetki według wysokości umownej od wskazanych kwot uzasadnione były na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. Przy czym odsetki od kwoty 820 euro należało zasądzić zgodnie ze zleceniem przewozowym, albowiem jak wynika z jego treści termin płatności to 45 dni od otrzymania faktury VAT. Pozwany otrzymał fakturę 12 sierpnia 2012 r. (k.21), więc termin początkowy ich naliczania to 27 września 2012 r.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c. Za wygrywającego sprawę należy uznać powoda, który uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania. Na należne mu od pozwanego koszty składają się poniesiona opłata sądowa od pozwu – 300zł i wynagrodzenie pełnomocnika – 1200 zł, opłata od pełnomocnictwa – 17 zł oraz wydatki związane z wynagrodzeniem tłumacza – 397 zł.

W pkt IV Sąd orzekł na podstawie art. 113 ust. 1 Ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

ZARZĄDZENIE

- odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda i pozwanej z pouczeniem o apelacji.